

έβδομηκοντούτην ἀγαθὸν θεῖόν του μὴ ἔχοντα ποσῶς τὰς δυσθυμίας τῆς ἡλικίας του, διήρχοντο εὐκρέστως τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος. Ὁ θεὸς οὗτος, ὀνόματι Βερνάρδος, ἦτο σοφός τις παραδεχθεὶς τὰς ἰδέας τῆς νέας σχολῆς· μεθ' ἑλάς δὲ τὰς 70 ἀνοήξεις του ἐνεφερέτο ἐπὶ νεανικῆς προθυμίας ἀξίας τῶν φίλων τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης.

Ἰδοὺ διατὶ ἐπεθύμει νὰ ὀμιλῇ περὶ φιλοσοφίας εἰς τὸν ἀνεψιὸν του καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ.

— Τί νὰ σὰς εἶπω ἀπόψε τέκνα μου. Πρὸ ὀλίγου ἐξηγητήσαμεν εἰς τὰ θέματα τοῦ ἐπιστημονικοῦ κύκλου . . . Εἴσθε σχεδὸν ἴσοι κατὰ τὰς γνώσεις μὲ ἡμᾶς—ὀχληροὺς φλυαροὺς ὀλίγον, φεῦ! ἀκουομένους!— Ἐν τούτοις ἀφοῦ τὸ θέλετε θὰ φλυαρήσω ὀλίγον καὶ πάλιν.

Σήμερον ὅποτε ἡ ἀστρονομία διηνοιξεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν ὡσεὶ διὰ μαγικῆς ῥάβδου, τὰ βῆθη τῶν οὐρανῶν, σήμερον ὅποτε γινώσκωμεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι μεγαλειότερος τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐπὶ τὸ ὄριζόν ἐμηκύνθη, ποῦ δύναται νὰ εὑρεθῇ ὁ Παράδεισος, τὸ μέγιστον τοῦτο τῆς ἀπείρου εὐφροσύνης ὅπερ μᾶς ὑπεσχέθησαν ἐξ αὐτῆς τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας; Ὅποῖός τις εἶναι ὁ Παράδεισος ὁ ἀξιὸς τῶν ἐπιθυμιῶν ἡμῶν;

Ὅταν ἡμεῖθα παιδιὰ μᾶς ἔλεγον ὅτι ὁ κυανοὺς οὗτος θόλος ἐμπιπέλλει τὸν Παράδεισον ἔνθα ὁ θεὸς εἶχε τὸν θρόνον του, τὸν Παράδεισον ἔνθα ἡ ψυχὴ ἐλάμβανε θέσιν πλησίον τοῦ Δημιουργοῦ τῆς. Ἐκεῖ ἄγγελοι καὶ σεραφεῖμ, ἐνδεδυμένοι λευκοὺς χιτῶνας καὶ κρατοῦντες ἀνὰ χεῖρας θυμιατήρια ἔψαλλον καὶ ἐθυμιάζον τὸν Πλάστην καθήμενον ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου, ἔνθ' οἱ ἐνλεκτοὶ βεβουλισμένοι εἰς αἰώνιον εὐδαιμονίαν διενέμοντο τὴν τύχην τῶν οὐρανίων στρατιῶν, τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς λύπην. Βεβαίως ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι προτιμωτέρα τῆς Κολάσεως ἔνθα οἱ παρεκκλινάντες τῶν θεῶν νόμων ζῶσιν αἰώνιος ἐν μέγιστῳ γέενης πυρός . . . Καὶ ἐν τούτοις, τέκνα μου, εἶναι προμερὸν νὰ βρασνίζωνται τοιοῦτοτρόπως αἱ δυστυχεῖς ψυχαὶ αἱ δημιουργηθεῖσαι κατὰ ἐπιθυμίαν τοῦ θεοῦ! . . . ὄχι! Ὁ θεὸς εἶναι καλλίτερος ἢ ἕπος ἐπιθυμῶν νὰ τὸν παρεκκλήσωσιν ἡμεῖν. Ἐκείνος ὅστις ἐσπείρειν εἰς τὸ ὄχι τὰς πόσους Κόσμους, πόσας Νεφέλας, ἢ φωνὴ ἦτις ἄρχει τῶν στεγνῶν καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὰ πτηνὰ καὶ τὰς χρυσαλλίδας τὴν πτῆσιν, ἐκείνος ὅστις ἐνέδωκε τὴν μεγαλοφυίαν καὶ τὸ ἰδαίωμα τοῦ ὠραίου εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ, τὸ ὑπέρτατον ὄν ὑπερ ἐχώρισε τὴν φλόγα καύτην ἀπὸ τῆς